

RESPECTING DIVERSITY

Tulcea, esența diversității
tulcea, essence of diversity

Un proverb românesc spune : "Câte bordeie, atâtea obiceiuri" și probabil că înțelepciunea populară, însumată în cele 4 cuvinte, definește cel mai bine mozaicul etnic tulcean. Fără să avem pretenția unor vorbe mari, mărturisim că suntem conștienți de faptul că avem privilegiul rar să trăim într-o comunitate cosmopolită, în care ne manifestăm respectul față de moștenirea culturală a celui de lângă noi, indiferent căruia grup îi aparține.

Calde mulțumiri artistului plastic Elena Orbocea pentru superbele păpuși care pun în valoare comunitatea tulceană!

Echipa EU divers

ARomian proverb says: " There are so many customs as many huts" and probably folk wisdom, summed up in these words, best defines the ethnic Tulcea mosaic. Without pretending to say big words, we confess that we are aware of having the privilege to live in a cosmopolitan community, in which we show respect to the cultural heritage of the one next to us, regardless of which ethnic group he/she belongs to.

Warm thanks to Elena Orbocea, the plastic artist whose wonderful dolls give value to Tulcea community's image!

EU divers Team

ARMÂNII Armâna

Dar cine sunt Aromâni/Armâni? Armâni își spun dintotdeauna "Armânu/Armânji". Este etnonimul lor, însă străinii i-au identificat cu exonymele: vlahi, cuțo-vlahi, elino-vlahi, țințari, ciobani, macedoneni, makedoni, aromâni.

"Aromâni sunt un exemplu tipic de etnie a căror identitate se demonstrează de la sine și se susține prin limba lor maternă, aromâna, pe care o vorbesc de 2000 de ani." (Matilda Caragiu-Marioțeanu)

La armâni, dintotdeauna nunta a reprezentat momentul maximei bucurii ("marea harauâ"), deoarece atunci se pun bazele constituiri unei noi familii. Pe vremuri, evenimentul începea miercurea și ținea o săptămână. În zilele noastre, din lipsă de timp, obiceiurile de nuntă au fost comasate în trei zile. Specificități: hora se învârte numai pe exterior, într-un cerc deschis (altfel, se creează o spirală și există riscul să se închidă cercul); întotdeauna cei mari cinstesc cu bani pe cei mai mici în vîrstă, invers s-ar produce o impolitețe ; mirii nu trebuie să joace cu steagul

(hlambura) și nici măcar să-l atingă ; fetele nemăritate nu ies neînsoțite să joace în fruntea horei, trebuie ca cineva din familie să le conducă "în capul" horei.

În România, după anul 1989, armâni și-au manifestat interesul pentru păstrarea și promovarea tradițiilor și a valorilor lor culturale. Astfel, după aprobatarea Recomandării 1333 de către Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, aceștia s-au organizat în diverse asociații, dintre care cea mai mare este Comunitatea Armână din România . Filiala Tulcea a fost înființată în anul 2003, în cadrul ei activând "Ansamblul Daima" care are ca scop principal perpetuarea tradițiilor și moștenirii culturale armânești.

Chira

Cari suntu Armānlji?? Armānlji sh-dzācu di daima "Armanu/Armanji". Easti etnonimlu a loru, ama xenjlji ufilisescu sh-alti numi: vlahi, cutso-vlahi, elino-vlahi, tsintsari, ciobanji, macedoneni, makedoni, aromāni.

"Armānlji suntu unā urneki salami di farā a curi identitati s-aspuni singurā pritu limba a loru di dadā, limba armanească, tsi u zburăscu di 2000 di anji." (Matilda Cargiu-Marioțeanu).

La Armānj, di totna, numta iasti naima marea harauā, cātse tu atsea oarā s-bagā thimeiu ti unā nauā taifā. Tu dzua di adzā, di itia cā dunjeaua nu ari ahātu multu chiro, arādzali di numtā tsi aua sh-un chiro s-dizvārtea unā stāmānā ntreagā, suntu apridunat i tu trei dzāli.

Prāxi: corlu s-tradzi mashi pi di-nafoarā (ayiumtrea, s-adarā spiralā shi si ncljidi); ma mārlji (tu anji sh-tu aradā) mescu pi ma njitslji, shi canā oarā algiumtrea; yrangheadzlji nu da di hlamburā; featili nu iesu singurincapu, suntuscoasi di vārā.

Tu Romānii, dupu anlu 1989, Armānlji mutrirā sā-shi tsānā tu banā limba sh-clirunumia culturală. Dupu tsi Consiliul ali Evropă deadi cali a Recomandărilei 1333 ti limba sh-cultura armānească, tu anlu 1997, Armānlji andrepasirā ma multi sutsati, ditu cari naima marea easti Fara Armānească ditu Romānii, iara Fălcarea di Tulcea fu timiljusitā la anlu 2003. Tu aetsā ditu soni fălcari inshi tu miydan pareia „Daima” tsi ari tu naeti s-ducā ma largu adetsli sh-yishterili culturaliarmāneshtsā.

ARMENII Armenians

Armeni proveniți din Turcia și Asia Mică s-au aşezat pe pământul românesc la începutul secolului IX, mai întâi în Transilvania și Basarabia, Moldova, Muntenia și mult mai târziu în Dobrogea, unde au fost atrași de potențialul economic al locurilor, majoritatea ocupându-se cu comerțul. Astfel, pe la 1900 aici au ajuns să locuiască aproximativ 2600 de armeni, cei mai mulți stabiliți în Sulina, Tulcea și Babadag.

Armenii din Tulcea, renumiți ceasornicari și bijutieri, și-au concentrat cartierul în jurul Bisericii Armești „Sf. Grigorie Luminătorul”, în zona străzilor Gura Pieței (astăzi Concordiei), Fabricii (azi Banatului), Armeană și Al. Ciucurencu. Din arhitectura orașului au dispărut casele cu specific armenesc, singurele repere urbane care stau mărturie existenței unei comunități armenești semnificative fiind Biserica „Sf. Grigorie Luminătorul” și o stradă adiacentă care și-a păstrat denumirea de strada Armeană.

Biserica Armeană, situată pe str. Concordiei nr.2, a fost înălțată cu contribuția armenilor tulceni, proveniți din Armenia Apuseană dar și a negustorilor în trecere prin oraș. Piatra de temelie a fost pusă în anul 1882, pe locul unde exista un mic paraclis încă din 1830. Locul pe care s-a ridicat biserica a fost donat de familia Garabetian și lucrările de construcție au durat trei ani și au fost începute sub coordonarea fruntașilor comunității armene, Hampartum Garabetian, Simon Meldovian și Mihran Caragcian.

Alegerea hramului bisericii nu a fost întâmplătoare, patronul spiritual Sf. Grigorie Luminătorul fiind cel care a adus lumina creștinătății în Armenia, și datorită sprijinului căruia, regele armean Tiridates a adoptat creștinismul în anul 301, Armenia fiind primul stat în care acesta devine religie oficială.

Задокументираният български език и култура са важни за българите в Румъния. Българите в Румъния са една от най-големите български общности извън България. Тяхната история е богата и сложна, като това етническо съобщество е създадено от българи, които са били принудени да се преселат в Румъния по време на Османското владичество. Българите в Румъния са известни със своята култура, традиции и язик.

Българите в Румъния са известни със своята култура, традиции и язик. Те са живели в Румъния от средата на 18 век до началото на 20 век. Българите в Румъния са живели в Румъния от средата на 18 век до началото на 20 век. Българите в Румъния са живели в Румъния от средата на 18 век до началото на 20 век.

Българите в Румъния са живели в Румъния от средата на 18 век до началото на 20 век. Българите в Румъния са живели в Румъния от средата на 18 век до началото на 20 век. Българите в Румъния са живели в Румъния от средата на 18 век до началото на 20 век.

BULGARII Bulgarians

Prezența bulgarilor în Dobrogea are determinări sociale și politice precise, pornind de la momentul 1812, când, după ocuparea Basarabiei, rușii au vrut să colonizeze partea sudică a teritoriului, părăsită de tătari, cu populație creștină adusă din Balcani. Atunci au fost aduse în mod oficial 4000 de familii din Bulgaria. După un timp însă, o parte dintre ele au preferat să scape de regimul țarist coborând spre sud, în Dobrogea. Deoarece în timpul războiului rusu-turc, bulgarii i-au ajutat pe ruși, la 1829 are loc marele exod al bulgarilor spre Banat, Muntenia și Rusia. În urma amnistiei date de Înalta Poartă, 900 de familii se întorc iar mulți dintre ei se opresc în satele dobrogene părăsite de turci din apropierea lagunelor, în preajma drumului Constanța Babadag Isaccea. Un număr important se stabilește acum în orașul Tulcea, la poalele Dealului Mahmudiei, pe malul estic al golfului format de apele Dunării până în actuala zonă a Pieței Noi. Aici își vor construi bulgarii o bisericuță, în jurul căreia vor fi construite casele în temeie a mahala bulgărească, ce cuprindea inițial străzile Basarabilor (azi Păcii), Mahmudiei, Potcovarilor, Dragoș-Vodă. Casele în temeie a ei, multe existente și în prezent, dar modificate, erau case de oameni gospodari, trainice, cu pridvor, la fel ca cele din zona actuală a Bulgariei. Biserica „Sfântul Gheorghe”, cunoscută de tulcenii sub numele de „Biserica cu Ceas” a fost construită de bulgari în anul 1857, pe locul celei vechi de lemn, înălțată încă din 1830. Pictura interioară a fost realizată de pictorul Pavlov iar catapetasma este un adevarat monument de artă, o parte din cele 76 de icoane fiind realizate în anul 1862. Lipsa turcelor este datorată dominației otomane, care nu dorea ca ele să depășească în înălțime moscheile. Arhitectura bisericii este de bazilică română iar frumoasa clopotniță în stil gotic a fost adăugată după plecarea turcilor din Dobrogea, în urma războiului din 1877.

Dansurile bulgărești sunt complexe și rapide. Cele mai multe se dansează în cerc sau în linie și se numesc 'horo', dar unele sunt efectuate individual sau în perechi. Frumoasele cântece și dansuri bulgărești sunt promovate în prezent de ansamblurile ASIGA din Ceamurlia de Jos și SFITILINA din Vișina.

Milena

Българското етническо присъствие в Добруджа има дълга история. Най-значителен е периода в края на 18 и началото на 19 век, особено при оттеглянето на руските войски след Руско-турската война.

След края на Руско-турската война през 1812 година, по време на завладяването на Бесарабия от Русия, руското правителство изселва местните татари с намерението да укрепи границата си, заселвайки там християнско население от балканския район. По официални данни така от България са преселени 4000 семейства, една част от тях предпочита да се засели в Добруджа, за да избегне властта на руското царство.

Особено големи са преселническите вълни след Руско-турската война през 1829 г. Много българи които подкрепят руската армия използват възможността за изселване от Османската империя и се заселват в Банат, Влашко и в Русия.

След амнистията на Високата порта се връщат около 900 семейства. Много от тях решават да останат в османските села, които са напуснати от турците, намиращи се покрай пътя Констанца - Бабадаг - Исакча. Една значителна част остава да живеят в град Тулча, в пространството между подножието на връх Махмудия на източния бряг на реката Дунав и новият пазар. Тук българите построяват една малка църква, около която по-късно се изгражда българско селище. Там се намират улиците; Basarabi (сега Ръции), Mahmudie, Potcovari, Dragoș-Vodă. Българското население построява къщи, много от които са съхранени до днес.

Това са стабилни постройки с веранда, подобни на тези които има и в днешна България. През 1857 г. от българската община е построен храмът „Свети Георги“ известен като Часовниковата църква, на мястото на бившата дървена църква от 1830 г. Дървеният иконостас на църквата е забележително произведение на изкуството. Много от 76те икони произхождат от 1862 г. Някой от тях са творба на видния художник Павлов. Архитектурата на църквата е римска базилика и красивата готическа камбанария е добавена след като османските турци са напуснали Добруджа след войната от 1877 г.

Българските танци са сложни и бързи. Повечето от тях са танцуани в кръгове или в ред и се наричат "хоро", но някои се изпълняват поотделно или по двойки.

В днешно време забележителните български песни и танци се представят от ансамбълите „ASIGA“ от Горна Чамурла и „SFITILINA“ от Висина.

EVREII Jews

Comunitatea evreiască din Tulcea era una destul de numeroasă în 1907 (aproximativ 2000 în orașul Tulcea și 1000 în județ). Majoritatea se ocupa cu negustoria dar erau de asemenea, buni și apreciați cizmari, croitori, tinichigii.

Prezența evreilor în Tulcea este atestată încă din secolele XIV-XV, aşa cum indică monumentele funerare din cimitirul vechi evreiesc de pe strada Gavrilov Cornelius. În funcție de proveniența lor, evreii se împart în două categorii: sefarzii, proveniți din sudul Europei și Spania și evreii ashkenazi, sosiți din Europa Centrală și Galia.

Cartierul evreiesc se întindea altădată în sudul orașului, pe Dealul Babadagului. Mahalaia israelită cuprindea la vremea aceea străzile Babadagului, Cuza-Vodă, Orientului, General Anghelescu (astăzi str. Toamnei). Templul Israelit (str. Babadag), construit în 1859, este un edificiu reprezentativ pentru comunitatea evreiască din Tulcea, impresionant atât prin fațada impunătoare cât și prin interiorul somptuos. Se spune că ultima ceremonie religioasă oficială pentru căsătoria a doi tineri evrei a avut loc aici pe 13 februarie 1977, ceremonialul fiind condus de rabinul-cantor Jukovski din Bucuresti.

Un reprezentant de seamă al comunității evreiești din Tulcea a fost comerciantul Isac Ellman. Din balconul impunătoarei sale case (astăzi dispărută), situată pe str. Babadag,

generalul Anghelescu a privit la 14 noiembrie 1878 defilarea armatei române sub 3 arcuri de triumf, dintre care unul amenajat de comunitatea evreiască. Un alt oaspete al casei Ellman a fost regele Carol I, prezent la Tulcea în octombrie 1879. Pentru sprijinul acordat armatei române între anii 1878-1879 și pentru atitudinea civică, Isac Ellman a fost decorat cu Steaua României.

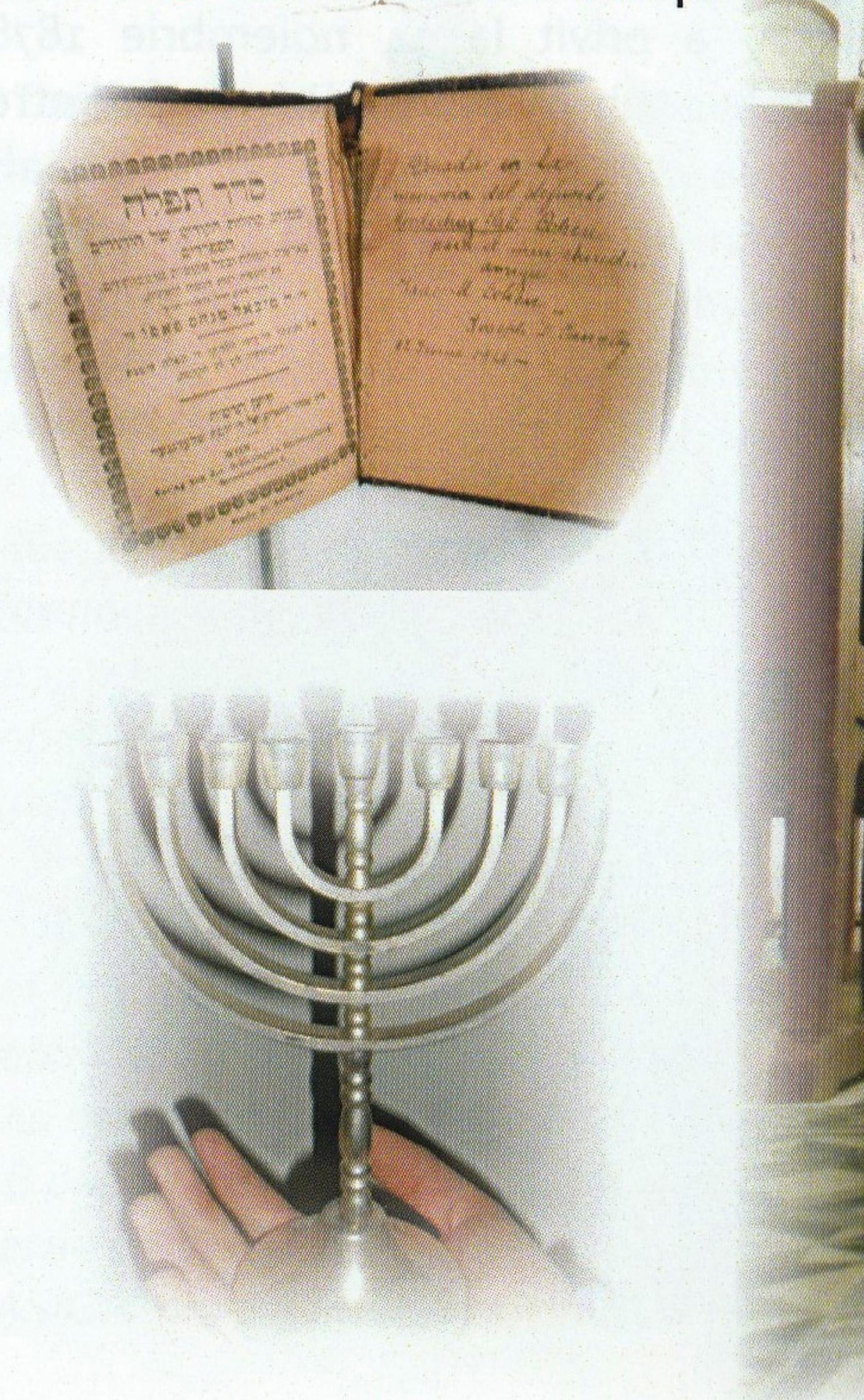

הקהילה היהודית מטולצ'א הייתה יחסית גדולה בשנת 1907 (כ-2000 נפש, בעיר ועוד כ-1000 נפש במחוז). רוב היהודים עשו במסחר, והיו גם סנדים רבים חיטאים, פחחים יהודים, טובים ומוערכיס.

נכחות היהודים בטולצ'א מאושרת עוד מן המאות הי"ד-הט", כפי שמראות הממצבים מבית-העלמין היהודי העתיק שברחוב גברילוב קורנליו. לפי מוצאים היהודים מתחלקים בין שתי קבוצות: ספרדים - שמצואים מדרומה של אירופה וספרד, והאשכנזים - שהגיעו מאירופה המרכזית ומגליציה. בעבר, השכונה היהודית הייתה בדרכמה של העיר, על גבעת בבדאג. הפרבר "הישראל" מאותה תקופה כלל את הרחובות בבדאגולוי, קוזא-ווודה, אורינטולוי, גנרל אנגלסקו (היום רחוב טואמני).

"היכל הישראלי" (בית-הכנסת שברחוב בבדאג), שנבנה בשנת 1859, הוא מבנה המייצג את הקהילה היהודית מטולצ'א - הוא מרשימים הנקראים החזיות המרשימה שלו והן משומם הפנים המפואר שלו. אומרים שטקס הנישואים הדתי האחרון שנערך בו, של שני צעירים יהודים, התקיים פה ב-13 בפברואר 1977. את החופה ארגן הרב-החזון ז'וקובסקי מבוקרשט

נציג חשוב של הקהילה היהודית מטולצ'א היה הסוחר יצחק פולדמן. מנמרפסת של ביתו המפואר שברחוב בבדאג (בית שאיןנו עוד), צפה הגנרל אנגלסקו ב-14 בנובמבר 1878 במצעד הצבא הרומיני תחת שלושה שעריו ניצחון, אחד מהם כונן על-ידי הקהילה היהודית. אורח אחר בביתה של אלמן היה המלך קארול הראשון, שנכח בטולצ'א באוקטובר 1879. בغال תמיכתו בצבא הרומיני בשנים 1879-1878 ניגל עמדתו האזרחית, יצחק פולדמן הוכתר ב"אות הכבוד של רומניה".

GERMANII Germans

Sosirea germanilor în Dobrogea a avut un traiect sinuos, ce începe în secolul al XVIII-lea cu exodul familiilor germane spre Prusia și de acolo spre sudul Imperiului lui Alexandru I al Rusiei, ce le promisese la 1814 pământ, ajutor financiar pentru întemeierea gospodăriilor, scutire de impozit și serviciu militar, libertate de credință și limbă. Deoarece urmașii țarului nu și-au respectat promisiunile față de urmașii coloniștilor, aceștia au luat iar drumul pribegiei stabilindu-se în localitățile Mircea Vodă, Tulcea, Sulina, Atmagea, Cataloi și Ciucurova.

În municipiul Tulcea primele familii germane, șvabi catolici, s-au stabilit în anul 1842, formând mahala germană pe dealul Babadag, între străzile Traian și Mircea Vodă. Aici își vor înălța în timp școala (1850), casa parohială și biserică (1872).

Biserica Romano-Catolică „Sfântul Mihail Arhanghelul” a fost ctitorită de cele 43 de familii catolice venite din Basarabia. Venind apoi și alți catolici polonezi și armeni în anul 1847, a fost înființată parohia Tulcea cu o capelă într-o casă cumpărată de Episcopul Angelo Parsi.

Construirea bisericii s-a început în anul 1860 și a fost încheiată în anul 1872. A doua biserică s-a construit între anii 1926-1928 și pentru că era destul de șubredă, pr. Anton Ghiuzan a construit între anii 1992-2007 o nouă biserică solidă, iar cea veche a fost demolată.

Elsa

Pe strada „nemțească”, astăzi Mircea Vodă, au înălțat căsuțe acoperite cu stuf, cu ferestre înguste, rezistente și confortabile. Șvabi, plecați din Alsacia, de pe malurile Rinului, purtau nume precum :Strasser, Brandt, Flaum, Becker, Martin, Straub, Frank, Zehner, Weidermann. Ulterior, comunitatea germană s-a mărit prin venirea unor noi coloniști de religie evangelică din Atmagea și a unui grup de baptiști originari din Polonia.

Majoritatea populației germane a părăsit orașul Tulcea în 1940.

Der Ankunft/die Niederlassung der deutschen Bevölkerung in Dobrudscha zeichnet sich durch eine abenteuerliche Laufbahn aus. Die ersten Deutsche kommen im XVIII Jahrhundert. Mit der Flucht deutscher Bevölkerung nach (Ost-)Preußen, die später in den Süden des Russischen Reiches von Alexander I gezogen sind. 1814 hat Alexander I den deutschen Einwanderern Grundstücke sowie finanzielle Unterstützung für die Gründung deren neuen Haushalte, die Befreiung von Steuern und Militärdienst und die sprachliche und religiöse Freiheit versprochen.

Die Nachfolger des Zars haben allerdings die Versprechungen gegenüber der neuen deutschen Bevölkerung nicht angehalten. Das hat dazu geführt, dass die deutsche Bevölkerung sich wieder auf dem Weg gemacht hat, bis sie sich in den Orten Mircea Voda, Tulcea, Sulina, Atmagea, Cataloi und Ciucurova niederlassen habe.

Die ersten deutschen Familien haben sich 1842 in Tulcea niedergelassen. Diese waren katholische Schwaben, die eine deutsche Nachbarschaft auf der Babadag Höhe/Hügel, zwischen den Straßen Traian und Mircea Voda gegründet haben. Hier haben sie mit der Zeit eine Schule gegründet (1850), sowie eine Kirche mit Pfarrhaus/Gemeindehaus (1872). Die römisch-katholische Kirche „Heiliger Michael“ wurde von den 43 katholischen Familien gegründet, die aus Bessarabien gekommen sind. Die katholische Bevölkerung hat sich später erweitert durch die Niederlassung von katholischen Polen und Armeniern, was dazu geführt hat, dass eine katholische Pfarrei in Tulcea gegründet wurde. Ihr Sitz war zunächst eine Kapelle, die in einem vom Bischof Angelo Parsi gekauftes Haus eingerichtet wurde. Der Bau der ersten Kirche der Pfarrei begann 1860 und dauerte bis 1872. Die zweite katholische Kirche wurde zwischen 1926-1928 errichtet und wurde bis in den 90ern Jahren benutzt. Da sie baufällig war, hat der Pfarrer Anton Ghiuzan der Bau einer neuen Kirche initiiert. Diese wurde 1992 bis 2007 gebaut, während die alte Kirche abgerissen wurde.

Auf der „deutschen“ Straße heute Straße „Mircea Voda“, hat die deutsche Bevölkerung kleine Häuser gebaut, die kleine Fenster hatten und mit Schilf gedeckt waren. Die Häuser beständig und gemütlich. Die Schwaben, die meistens aus dem Elsass, von den Rheinufern stammen, trugen Namen wie z. B.: Strasser, Brandt, Flaun, Becker, Martin, Straub, Frank, Zehner, Weidermann. Die deutsche Bevölkerung hat sich später durch die Einwanderung einer evangelischen Bevölkerung aus Atmagea und einer baptistische Bevölkerung aus Polen erweitert. Die Mehrheit der deutschen Bevölkerung hat die Stadt Tulcea 1940 verlassen.

GRECII Greeks

Prezența grecilor pe teritoriul dobrogean este asociată cu întemeierea coloniilor grecești de pe linia Pontului Euxin, a căror principale activități erau navigația și comerțul, toate având legături de natură diversă cu cetatea Aegyssus. În 1864, grecii sunt menționați de geologul K. F. Peters care scria că orașul Tulcea „avea 300 000 de locuitori, cei mai mulți și cei mai bogăți fiind grecii”.

Drept mărturie stau și acum biserica, mormintele grecești din curtea lăcașului de cult, vechile case ale grecilor rămase nedemolate. Biserica „Buna Vestire” sau Biserica Greacă, construită între 1848 și 1869 pe locul unei alte biserici din lemn, ridicată de comunitatea elenă încă din 1835, a fost reședință episcopală cu rang de mitropolie greacă.

Două dintre casele grecești reprezentative pentru comunitatea elenă din Tulcea sunt Casa Antipas (str. Buna Vestire colț cu Victoriei) - monument istoric de la sfârșitul secolului al XIX-lea și Casa Avramide - construită de industriașul Alexe Avramide, la vremea ei cea mai frumoasă casă din oraș, devenind ulterior sediu al Muzeului „Delta Dunării”.

Sala Elenă (str. Trandafirilor nr.3) este un edificiu cu o istorie aparte. Clădirea a fost inițial destinată educației, funcționând ca școală de fete și băieți, cu predare în limba maternă. Ulterior a devenit un spațiu cu valențe sociale, aici fiind organizate activități culturale diverse, baluri, ceaiuri, manifestări filantropice, fiind chiar împrumutată altor organizații în scopuri similare, deoarece era cea mai spațioasă din oraș.

În prezent comunitatea elenă este o prezență extrem de activă în viața județului, prin ansamblurile artistice din orașele Tulcea și Sulina și comuna Izvoarele.

Η παρουσία του ελληνικού στοιχείου στην περιοχή της Δοβρουτσάς συνδέεται με την ύπαρξη των ελληνικών αποικιών στον Εύξεινο Πόντο. Οι κύριες δραστηριότητες των Ελλήνων ήταν το εμπόριο και η ναυσιπλοΐα ενώ υπήρχε συνεργασία σε όλα τα επίπεδα με την αρχαία Αιγασό.

Το 1864 ο πληθυσμός της περιοχής, σύμφωνα με τον γεωλόγο K. F. Peters, ανέρχονταν στην πόλη της Τούλτσεας στις 300.000 εκ των οποίων οι περισσότεροι ήταν Έλληνες, οι οποίοι ήταν και οι πλουσιότεροι κάτοικοι της πόλης.

Σήμερα η ελληνική εκκλησία με την πλακόστρωτη αυλή της και τα παλιά ελληνικά σπίτια που έχουν απομείνει, αποτελούν αδιάσειστα στοιχεία της ύπαρξης του ελληνικού στοιχείου και πολιτισμού.

Η εκκλησία "Buna Vestire" γνωστή ως ελληνική εκκλησία χτίστηκε ανάμεσα στο διάστημα 1848-1869 στη θέση μιας παλαιότερης ξύλινης εκκλησίας που είχε αναγερθεί από την Ελληνική Κοινότητα. Μέχρι το 1835 φιλοξενούνταν εκεί η Ελληνική Αρχιεπισκοπή. Μεταξύ άλλων δύο ιστορικά κτίρια δεσπόζουν στο κέντρο της Τούλτσεας. Η κατοικία του Αντύπα (βρίσκεται στη διασταύρωση των οδών Buna Vestire και Victoriei) ένα ιστορικό μνημείο του 19ου αιώνα και η κατοικία Αβραμίδη η οποία χτίστηκε από το μεγαλοβιομήχανο Αλέξη Αβραμίδη και αποτελούσε το πιο όμορφο και επιβλητικό κτίριο στην πόλη. Αργότερα λειτούργησε εκεί το Μουσείο του Δέλτα του Δούναβη.

Η Ελληνική Κοινότητα η οποία στεγάζεται στον αριθμό 3 της οδού Trandafirilor αποτελεί ένα θαυμάσιο οικοδόμημα που έβαλε τη δικιά του ιδιαίτερη σφραγίδα στην ιστορία της πόλης της Τούλτσεας. Το κτίριο λειτούργησε αρχικά ως μεικτό σχολείο με τα μαθήματα να γίνονται στην ελληνική γλώσσα. Στη συνέχεια μετατράπηκε σε κέντρο πολιτιστικών δραστηριοτήτων. Χοροί με φιλανθρωπικό σκοπό και άλλα καλλιτεχνικά γεγονότα φιλοξενούνταν στο χώρο.

Επίσης ο χώρος πολλές φορές χρησιμοποιήθηκε και από άλλους οργανισμούς για εφάμιλλες εκδηλώσεις καθώς ήταν ο μεγαλύτερος στην πόλη.

Σήμερα η Ελληνική Κοινότητα έχει μια ισχυρή παρουσία στα πολιτιστικά δρώμενα της χώρας κυρίως μέσω των Κοινοτήτων της Τούλτσεας, τοι Ισβοάρελε και τοι Σουλινά.

ITALIENII *Italians*

Italienii au venit în Dobrogea după anul 1878, când Regele Carol I a decis să modernizeze zona, aflată mult timp sub ocupație otomană.

Primii italieni au sosit în România în perioada 1882-1884 și s-au stabilit la Iacobdeal și Cernavodă. Provineau din Paffabro, Moniago și Belluno. Între anii 1885-1890 un val mare de cioplitori și constructori italieni vine împreună cu familiile lor și se stabilesc definitiv în Cataloi, Turcoaia, Măcin, Tulcea, Sulina.

La început, italienii avea așa-zisul statut de „pașaportari”, se întorceau sezonier la familiile lor rămase în țară, dar cu timpul, și-au adus familiile lor în Dobrogea, unde au dobândit proprietăți. După 1941 un mare număr de italieni s-a repatriat iar colonia de la Cataloi s-a dezmembrat, membrii ei plecând în Italia sau la Tulcea, Sulina și Greci. Italienii au rămas în număr mare în localitatea Greci, circa 100 de familii, iar după 1990 și-au redobândit cetățenia italiană. Comunitatea italiană este prezentă la toate evenimentele culturale cu caracter interetnic, în cadrul

cărora frumusețea și ritmul vesel al dansurilor italiene sunt puse în valoare de ansamblul „Allegria” din comuna Greci. Membrii comunității italiene tulcene sunt de confesiune romano-catolică și frecventează biserică „Sfântul Mihail Arhanghelul”. Cel mai important eveniment religios al anului este Santa Lucia, sărbătorită pe 13 decembrie, când italienii tulceni se alătură conaționalilor din comuna Greci ce sărbătoresc hramul bisericii catolice din localitate.

Gli Italiani sono arrivati in Dobrogea dopo l'anno 1818, quando Re Carlo I decise di modernizzare il territorio che da tanto tempo era sotto il dominio Ottomano.

I primi italiani sono arrivati in Romania negli anni 1882-1884 e si sono stabiliti nella zona Iacobdeal e Cernavodă. Le loro origini erano di Paffabro, Moniago e Belluno. Negli anni 1885-1890 tantissimi costruttori italiani arrivarono con le loro famiglie e si stabiliranno definitivamente in Cataloi, Turcoaia, Măcin, Tulcea e Sulina.

Agli inizi gli italiani erano in possesso del cosiddetto permesso di soggiorno e spesso ritornavano dalle loro famiglie rimaste in Italia, però con il tempo hanno portato anche le loro famiglie in Dobrogea e hanno acquistato proprietà. Dopo il 1941 un grande numero di italiani si sono rimpatriati e la colonia di Cataloi si è smembrata e i suoi membri se ne andaranno in Italia, Tulcea, Sulina e Greci. Gli italiani sono rimasti in gran numero nella località Greci, circa 100 famiglie, e dopo il 1990 hanno riacquistato la cittadinanza italiana.

La comunità italiana è sempre presente agli eventi culturali dove vengono messi in valore la bellezza e il ritmo gioioso delle danze italiane che vengono ricordati dall'ensemble "Allegria" di Greci.

I membri della comunità italiana di Tulcea sono di religione Romano-cattolica e frequentano la Chiesa "Sfântul Mihail Arhanghelul". L'evento religioso più importante dell'anno è Santa Lucia, celebrata il 13 dicembre e gli italiani della comunità di Tulcea si radunano con i propri connazionali della comunità di Greci per festeggiare insieme.

MEGLENII Meglens

Prima atestare istorică a meglenoromânilor în thema Moglenei, în nordul Greciei, se face printr-un document păstrat în arhiva mănăstirii athonite Marea Lavră, datând din anul 1094. La 1859 Basil Nikolaides amintește 50 de sate din Meglen locuite de bulgari și de vlahi iar mai târziu, diplomatul și filologul austriac Johann Georg von Hahn, într-o relatără de călătorie din 1867, constată că este vorba de un grup etnic diferit de aromâni. Datorită așezării lor în partea de câmpie, meglenoromâni au renunțat parțial la păstorit, trecând la agricultură, meșteșugărit și comerț.

Emigrația lor a început în 1925 și a culminat în 1926. Cei sosiți în România au fost așezați în Cadrilater, partea de sud a Dobrogei anexată în urma Războaielor Balcanice, și de unde populația turcă emigra treptat. În 1940, România a fost nevoită să cedeze Cadrilaterul Bulgariei, ceea ce a adus după sine un schimb de populație obligatoriu între românii de acolo și bulgarii din Dobrogea. Meglenoromâni au fost așezați mai întâi provizoriu în sate din județele Ialomița și Constanța, apoi adunați mai ales în comuna Cerna. Aici, meglenoromâni s-au grupat în funcție de comunele din Grecia de unde provineau: în sud-est liumanianii (din com. Liumnița); în nord lundzineții (com. Lundzini); în centru, nord și nord-est ușineții (com. Oșani); în est cupineții (din com. Cupa), familiile de băstinași fiind deja grupate în estul comunei (în principal bulgari și români).

În prezent Cerna este singura localitate cu populație majoritară de origine meglenoromână din România iar corolarul vieții culturale meglene este Asociația „Altona”.

Diprima oara coan si lăfea dispri megleni ra una carte intruna băsearică din Grecia, in anul 1094. In anul 1859, Basil Nikolaides ziți că rau 50 di cătune di megleni cu bulgari si vlahi si napta un invitaț din Austria Johann Georg von Hahn, intrunp pricazmă di priumblare coan ra dus el (prin 1867), spusi ca ra lafu di un insan cari zițea că sau români, dar ra diferit prin laf. Meglenii, pentru că-și feasiră casili in coamp, nu mai rau ciubani si înțipură cu vinderea.

Din 1925-1926 înțipură fuzirea. Junseră in Cadrilater, ună parte din Sud- la Dobrozea, vinită la țară dupu războaiele balcanice coan turții. In 1940 la deaderă Cadrilaterul la bulgari si ară feaseră schimb di oamini. Meglenii fură puși prima oară in Ialomița și Constanța si napta mai cutru nord la Cerna. Auá, meglenii isi flără casi după cum rau in Grecia : sud est- liumicanii (Lumnița); nord- lundzinetii (Lundzini); centru, nord și nord-est- usineții (Osani) ; est- cupineții (Cupa). Teia băştinași rau dija in estul cătunului (bulgari si romani).

Mó, Cerna îi singurul cătun cari ar megleni și di țistea si ocupă cu mult mirac Asociația ALTONA. Lafu meglen nu trubuiaști si dispară că-i pisăit in "CARTEA ROȘIE" a UNESCO si in "ATLASUL UNESCO"

ROMII Roma

Poate etnia cu cea mai nuanțată istorie, minoritatea romă își află începuturile în urmă cu mii de ani în îndepărtata Indie. După anul 900 d.H., romii au pornit într-un exod spre Orientul Mijlociu și Europa în trei valuri, până în 1500. Limba pe care o vorbesc romii este o limbă puternică, cu rădăcini în sanscrită și hindusă; în funcție de țara în care s-au stabilit populațiile de romi, limba vorbită a împrumutat cuvinte din indiomurile dominante în regiunile respective.

Astăzi, în Tulcea, în cartierul Taberei/Viitorului pot fi întâlniți romii corturari sau cioromani. Aceștia sunt semi-traditionali, cu diferențe de vestimentație față de romii căldărari, vizibile la femei prin lipsa fustelor crete. În acest grup femeile căsătorite își acoperă capul cu un batic, iar fetele tinere sunt promise spre măritiș de la o vîrstă foarte fragedă.

Pe străzile Nicopol, Libertății, Mircea cel Bătrân, Avram Iancu, Nicolae Bălcescu, Cavalului locuiesc romii turci-xoraxaj, adepta ai islamului și vorbitori ai unei limbi duale, romani-turcă; femeile poartă șalvari, batic pe cap și panglici roșii prinse în cosițe, mărgele la gât și la mâna, de multe ori considerate ca având funcții magice („să fie cu noroc” sau „să nu fie de deochi”). Pentru a-și arăta respectul față de bărbat, femeia merge întotdeauna în urma acestuia și nu îi taie niciodată calea.

Floarea

În cartierul Carierei locuiau romii ursari, care se ocupau odinioară cu dresatul urșilor, ocupație pentru care se bucurau de o mare apreciere, dar care s-au orientat în timp spre alte activități mai moderne. În Tulcea mai locuiesc, în proporții mai mici și disipați în tot orașul, reprezentanți ai rudarilor (meșteri care lucrează în lemn), florarilor, lingurarilor sau argintarilor - aceștia din urmă în număr din ce în ce mai redus.

RUŞII LIPOVENI Russians

O neàmo sov si les i maj ranglardi història, e rromenge minoritèta, avav koðar-i durärdi India. Palal 900 berþa, palal äl rroma gelem k-o maþka rutno Oriènto si k-i Evròpa, anð-e trin etape 3ik-o 1500 berþa.

Èrromenge čib si zorali, e originea avav e sanskritikani vi hindusikani čibă. Palal o them kajareske e rroma si kaj von áchilen, lengi čib lias lava anðaro vokabuläro kadalensi čib.

Adives, anði Tulcea, anði Taboresqi rgle avutnengi arakhlem korturärură naj ćoromänge, kada rroma si paþtradicionälo si len jekh, verver xuräripen manuś e käkavară sar mixtäge, e ȝuvla na si len ćove. Anð-o kadava grùpo, le ȝuvla sas si len si len o Tero. Akana eterne ȝuvla si dine vaþte parudiven pen tikne berþipnasðar.

P- èl droma Nikopol, e Vestipnasge , Mircea cel Bătrân, Avram Iancu, Nicolae Bălcescu, Cavalului - beþen e xoraxane rroma save keren o islåmo thaj vakären duj čibă : vii rromani si i turkikani čibă, le ȝuvla si len huxle pantaluno, dikhlo p-o šero, o bal si anð-e e dunga drabarne miràkole k-o gutup, te amen o baxt.

Lenðe, i ȝuvli ȝal palal lagi murš, nijekhvar na nakhlul la lesgo drom. Anð-o Prosesiago than, sas e riðinara save gelenas e riþeça, sanas but kamlärde vaþ lengi bută. Palal cira vaxt , von dasarenas penge neve profèsie. Anð-i Tulcea, maj si maj arakhle, anð-o jekhe maj tikno gin, e ruderură.

Varvara

Rușii lipoveni din municipiul Tulcea sunt credincioși ortodocși de rit vechi, urmași ai staroverilor, adică ai adeptilor credinței ortodoxe de rit vechi din Rusia, care și-au părăsit patria în secolele XVII-XVIII în urma schismei din Biserica Oficială Rusă, ca o consecință tragică a reformei de cult inițiată de către țarul Alexei Mihailovici Romanov (tatăl lui Petru cel Mare) și de patriarhul Nikon al Rusiei (1652-1658).

Despre portul rușilor lipoveni s-a spus că reprezintă puntea de legătură dintre mistic (purtate în biserică, hainele lungi, brâul, capul acoperit, sunt expresia sobrietății), laic (predominanța culorilor vii redă bucuria vieții) și trecut (păstrarea portului tradițional indică respectul față de valorile moștenite).

Este obligatoriu ca femeile să intre în lăcașul sfânt cu capul acoperit cu batic, cu o fustă lungă și largă legată cu un brâu special multicolor (pois), și o bluză cu mânecă lungă. Părul femeilor măritate este împletit în două cozi, acoperite sub batic de kicika, iar cele nemăritate își prind părul într-o coadă, legată cu panglici multicolore. Costumul bărbătesc lipovenesc tradițional este compus din cizme sau pantofi, pantaloni largi și „rubășka” - camașă fără guler purtată peste pantalon și legată la mijloc cu „pois”.

Obiceiurile rușilor-lipoveni sunt strâns legate de sărbătorile religioase. Cel mai bine s-au păstrat obiceiurile legate de *Maslenița* (Săptămâna Albă/Săptămâna Brânzei), înaintea intrării în postul Paștelui. Este o săptămână de voie bună, sărbatorită cu cântece vesele pe străzi și cu preparate specifice: *vareniki*, *blini*, *piroghi*, etc.

În Tulcea, comunitatea ortodocșilor de rit vechi are trei biserici. Primele obiecte de cult ale celor trei locașe au fost aduse de staroveri din Rusia iar vechile cărti bisericești le-au fost stâlp în fața furtunilor vieții, hrană pentru suflet și adevărul din urmă.

Русские-липоване города Тульча - потомки старообрядцев, то есть последователей древлеправославной веры, покинувшие Россию в XVII-XVIII веках после раскола в Русской официальной церкви и в последствии культовой реформы, проведённой по инициативе царя Алексея Михайловича Романова (отца Петра Великого) и патриарха России Никона (1652-1658).

Обряд русских-липован является связью между мистическим компонентом (длинный церковный обряд, пояс и покрытая голова женщины выражение трезвости), светским (преобладание ярких цветов передаёт радость жизни) и прошлым (сохранение традиционного костюма означает уважение к унаследованным ценностям). Женщинам обязательно входить в храм с покрытой головой, с многоцветным поясом, в длинной юбке и блузке с длинными рукавами. Волосы замужних женщин заплетены в две косы, которые покрываются кичкой и платком, а незамужние заплетают волосы в косу, перевязанную разноцветной лентой. Традиционный мужской костюм состоит из сапог или туфель, широких брюк и рубашки без воротника, надетой поверх брюк и завязанной посередине поясом.

Обычаи русских-липован тесно связаны с религиозными праздниками. Лучше всего сохранились Масличные обычаи (сырной седмицы, то есть **недели перед Великим Постом**). Это весёлая неделя, отмечаемая весёлыми песнями на улицах и традиционными блюдами: вареники, блины, пироги и т.д. В городе Тульча - три древлеправославные церкви. Древняя церковная утварь была привезена верующими из России, а старинные церковные книги были столпом перед жизненными бурями, духовной пищей и конечной истиной.

TĂTARII *Tatars*

Tătarii sunt un neam originar din Asia central-estică. În contextul marilor campanii de cucerire din timpul lui Ginghis Han, nepotul sau, Batu, obține o mare victorie împotriva rușilor în 1223, și va deschide drumul cuceririi litoralului nordic al Mării Negre. Hanatul pe care îl vor întemeia, Hoarda de Aur, își va extinde autoritatea și asupra Dobrogei, unde tătarii vor conferi o nouă formă civilizației de stepă.

În nordul Dobrogei, tezaurele de monezi emise de hani între anii 1280-1312 atestă existența tătarilor pe aceste meleaguri, conviețuind cu populația autohtonă românească. Migrația tătară din Crimeea spre Dobrogea ia proporții după anexarea Crimeei la Rusia, în 1783.

În Tulcea, ei s-au stabilit în zona străzilor Rahovei, Negruzzii, Agriculturii, Păcii, Mahmudiei, Malcoci, alcătuind Cartierul Tătăresc. Singurul lăcaș de cult al musulmanilor este geamia Azizie, pe care o frecventează și tătarii și turci.

Principalele ocupații ale populației tătare erau agricultura și creșterea vitelor.

O importanță deosebită a fost acordată învățământului în limba maternă, păstrării meșteșugurilor tradiționale și promovării culturii tătare. Sărbători tradiționale ale etniei sunt: Tepreș, Navrez, Hidirellez și Bayram-urile.

Tătarii din Tulcea sunt reprezentați de Uniunea Democrată a Tătarilor Turco-Musulmani filiala Tulcea, organizație etno-confesională care și-a propus să militeze pentru propășirea neamului tătăresc prin Renașterea spiritualității specifice și reluarea legăturii cu tătarii din Crimeea și din alte țări.

Ansamblul artistic care asigură continuitatea tradițiilor tătărești din Tulcea este grupul vocal „Narenler” (Nuferii).

Tatarlar qeldiler Asianin orta-kuntuwar dan. Ginghis Han balaban kampanyalarin qazangan sora, torni Batu, bir balaban zafer qazandi ruslarga qarşı 1223 senesinde em o zaman aştı zafer colin Qara Denizin sirt boyunda. Batu qurdi o vaqit Altın Hanatnin em Dobruceanin ustune qeldi, ondan sora tatarlar minda bir başqa şeñil berdiler bozqır medeniyetke.

Dobruceanin sırtında tabildi hazineñer, hanar urgan paralar 1280-1312 senelerde, tatarların gerçeklerin eti bo yerlerde, romanyan milletinmen yaþap. Tatarların icretleri Qirimdan Dobrucea betke 1783 sora boldi, Rusia Qirimnin algan sora. Tulçeadada tatarlar otirdilar Rahovei, Nerguzzi, Agriculturii, Păcii, Mahmudie, Malcoci soqaglarında, Tatar Mallesin qurip. Tatarlar musulmandır emde tek camileri Azzizie camisidir. Minda, Azzizie camisine turklerde qeleler. En biringi alışkan zanatlari tatarların şıpsılıktirem aywan ostirmek. Bir onemli diqqat tatar tiline berildi, urmet etmek tatar geleneksel zanatlarga em tatar kultur saygi, şohret bermektir. Geleneksel qayirlamaq tatarların :

Nawrez, Qidirlez, Oraza Bayram, Qurban Bayram em teþresler.

Uniunea Democrată a Tătarilor Turco-Musulmani (UDTTMR) filiala Tulcea bir quruluþtur Tulceanin tatarlaruþtan savaþa tatar milletinuþun birleþtirmeye, zenginleþtirmek, tamiretmek Qirim tatarlarınman em epsi dunyada tatarlarman.

TURCII Turks

Prezenþa lor pe teritoriul   rii noastre este atestată documentar încă din secolul al XIII-lea, în anul 1264, c nd un grup de 12 mii de osta i condu i de Izeyddin Keykavuz a fost trimis în Dobrogea de  mp ratul Mihail Paleologul pentru a apăra grani ele Imperiului Bizantin. Geamia Azzizie din Tulcea, denumită astfel după sultanul Abdul Aziz, în timpul căruia a fost construită (1863), este centrul spiritual al comunit ii musulmane. Clădirea, construită din piatră cioplită cu o grosime de 85 cm, impresionează prin cele 32 de ferestre  i minaret element de decor arhitectonic sub formă de turn iar în secolul XIX era considerată pe drept cuv nt cea mai înaltă construc ie din ora .

Steagul Turciei, Ay Y ld z, conþine semiluna  i steaua în cinci colturi, simboluri islamică. Conform legendei, sultanul Murad al II-lea, a adoptat aceste simboluri după ce a văzut luna  i stelele oglindindu-se într-o baltă de s nge în timpul bătăliei de la Kosovo, c nd turci au  nfr nt armatele cre tine. Un alt simbol iubit al Turciei este leleaua, floare r asp ndit  în Europa de horticultorii olandezi dar care a fost cultivată pentru prima dată de turci.

Seara de henna: Un grup de femei din familia mirelui preg te e henna, se pregătesc bucatele ce urmează a fi servite oaspe ilor la casa miresei, atmosfera fiind una de veselie, p n  la un moment dat când femeile, prin c ntece triste încearcă să smulgă c teva lacrimi de la mireasă. Henna fr m ntat  cu apă în prealabil este adusă în cameră

pe o tavă, înconjurată de candele,  i este aşezată în mijlocul camerei. Prima dată henna se aplică în m inile miresei după care se distribuie  i celorlalte femei.

Canan

Ülkemizin topraklarındaki varlıklarından 13. yüzyıldan bu yana söz edebilir. 1264 yılında İzeyddin Keykavuz'un önderliğindeki 12 bin askerden oluşan bir grup, Bizans İmparatorluğu'nu savunmak için İmparator Michael Paleologus tarafından Dobrogea'ya gönderilmiştir.

Tulcea'daki Sultan Abdul Aziz'in adına yapılan ve 1863'te inşa edilen Azzizye Camisi Müslüman toplumun ruhani merkezidir. 85 santimetre kalınlığındaki taşlardan inşa edilen yapı, 32 pencereden ve kule şeklindeki mimari dekorasyon elemanı olan minaresiyle etkiliyor ve on dokuzuncu yüzyılda şehirdeki en yüksek bina olarak kabul edildi.

Türk bayrağı, Ay Yıldız, İslami semboller olan hilal ve beş köşeli yıldız içerir. Efsaneye göre, Sultan II. Murad, Kosova Savaşı sırasında Türklerin Hıristiyan ordularını yendiğinde ay ve yıldızların yansımاسını kan birikintisinde

gördükten sonra bunları sembol olarak kabul etmiştir. Türkiye'nin bir başka beğenilen sembolü ise, Hollandalı bahçıvanlar tarafından Avrupa'da yayılan ancak ilk önce Türkler tarafından yetiştirilen laledir.

Kına Akşamı: Damadın ailesinden kadınlar kına hazırlar, gelinin evinde misafirlere servis edilecek olan yemekler hazırlanır, atmosfer neşeli ve zevklidir, gecenin ilerleyen zamanlarında kadınlar, üzücü şarkılar söyleyerek gelini ağlatmaya çalışırlar. Önceden su ile karılmış kına, mumlarla çevrili bir tepsinin üzerinde getirilir ve odanın ortasına yerleştirilir. Kına ilk kez gelinin ellerine sürülür ve sonra diğer kadınlara dağıtilır.

Sunt al treilea grup etnic minoritar din România ca mărime iar apariția ucrainenilor în regiunea nord-dobrogeană este corelată cu desființarea, în anul 1775, de către țarina Rusiei, Ecaterina a II-a, a Sicei Zaporojene.

Cazaci vor trimite o delegație la Înalta Poartă, cerând protectoratul turcesc și dreptul de a înființa o nouă sice în Delta Dunării. În anul 1813, vor organiza la Dunavățul de Sus tabăra militară Zadunaiska Sici, care va exista 15 ani, până la desființarea ei de către turci. Spre Dobrogea de Nord se vor îndrepta, până în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, numeroase grupuri de țărani din sudul Ucrainei, ce doreau să scape de iobagie și de asuprirea armatei țăraste.

Au întemeiat aşezări, au construit biserici și s-au ocupat cu agricultura, pescuitul, vânătoarea și creșterea animalelor. Pentru a-i deosebi de vecinii lor ruși lipoveni, localnicii i-au numit haholi. În Tulcea, ucrainenii s-au stabilit la sud de golful format de apele Dunării, în zona Pieței Noi de astăzi. Aici și-au întemeiat mahala sau și au ridicat locașul de cult cu hramul "Schimbarea la Față".

Piatra de temelie a bisericii, în forma actuală, a fost pusă de episcopul grec Dionisie pe 6 august 1868. Biserica deține un clopot de aproximativ două tone, adus în anul 1870 de la Kiev.

Un simbol iubit de ucrainenii de pretutindeni este trizub-tridentul de aur pe un câmp azuriu. Datând din perioada Rusiei Kievene, era stema dinastiei Rurik. Cel mai larg acceptată semnificație este că reprezintă o monogramă a cuvântului ucrainean «воля» (libertate). Potrivit altor interpretări, ar reprezenta Sfânta Treime sau trinitatea vieții (Tatăl, Mama și Copilul).

Conservarea limbii, tradițiilor și valorilor specifice sunt principalele obiective ale Uniunii Ucrainenilor din România, filiala Tulcea, înființată la 25 martie 1990, organizație în cadrul căreia își desfășoară activitatea Ansamblul de cântece și dansuri "Zadunaiska Sici".

Ana

UCRAINENII *Ukrainians*

Українська діаспора є третьою за чисельністю етнічною групою меншин в Румунії, а появу українців у Північному регіоні Добруджі співвідноситься з розформуванням Запорозької Січі в 1775 році російською імператрицею Катериною II.

Козаки відправили делегацію до Високої порти, випрошууючи турецький протекторат і право заснувати нову січ в Дельті Дунаю. У 1813 році вони створили у Верхньому Дунавцю військовий табір «Задунайська Січ», яка проіснувала 15 років до її розформування турками. До другої половини XIX століття на Північну Добруджу направлялись численні групи селян з півдня України, які хотіли втекти від кріпацтва та пригнічення царською армією.

Вони заснували поселення, збудували церкви та займалися сільським господарством, рибальством, полюванням та тваринництвом. Для того, щоб відрізнисти їх від їх сусідів - російських липованів, місцеві жителі називали їх хохлами.

У м. Тульча українці оселилися на Півні, біля затоки, утвореної водами Дунаю, в районі сучасного Нового Ринку. Тут і заснували магалу та збудували храм «Преображення Господнє». Кам'яний фундамент церкви у його нинішньому вигляді був закладений греко-католицьким єпископом Діонісієм 6 серпня 1868 року. В церкві встановлено дзвін вагою близько двох тон, привезений в 1870 році з Києва.

Одним з найулюблених символів українців по всьому світові є «тризуб», зображений у золотому кольорі на блакитному полі. Починаючи з періоду Київської Русі, тризуб був гербом династії Рюриковичів. Найбільш широко прийняте його значення полягає в тому, що це монограма українського слова «воля». Згідно з іншими тлумаченнями, тризуб представляє Святу Трійцю або трійцю життя (батька, матері та дитини).

Збереження мови, традицій та культурних цінностей є основними завданнями Союзу українців в Румунії, заснованого 25 березня 1990 року, філія якого розташована в м. Тульча. В рамках цієї організації Ансамбль пісень та танців «Задунайська Січ» здійснює свою діяльність.

Material realizat de
Asociația Centrul European pentru Diversitate
în cadrul proiectului "Tulcea, esență diversității",
implementat cu sprijinul finanțar al UAT municipiul Tulcea

Foto/ Photos : Gabriel Afuza, Geta Negrișanu, Ana Lazăr, Sterică Fudulea, Elena Răceală, Cătălin Bodea/
Trei Daci Creative Studio

Calde mulțumiri celor care au făcut prezenta publicație accesibilă cititorului, în limba română și în alte 13 limbi materne/ Warm thanks to those who have made this publication accessible to the reader, in Romanian and in 13 other languages: Ambasada Republicii Armenia în România; Comunitatea Armână din România Filiala Tulcea ; Boris Alexander Georgiew; Federația Comunităților Evreiești din România; Cătălina Ariadna Bicajanu; Georgia Ntavarinou ; Claudia Ditcov; Asociația ALTONA ; Partida Romilor Pro-Europa Tulcea ; Negivan Menat; Uniunea Democrată a Tătarilor Turco-Musulmani din România-filiala Tulcea; Nurten Beigean Mahmudi; Uniunea Democrată Turcă din România-filiala Tulcea; Asociația Românilor din orașul Ismail "Gavril Musicescu".

Grafică/Design : Ana Lazăr

Tulcea
noiembrie 2019